

ВАСИЛ ПЕКУНОВ

И РЕЧЕ БОГ

Този роман бе вдъхновен от висшите ни духовни Учители. Той стигна до нас благодарение на Х. – светъл посланик от Небето към Земята, притежаващ огромна любов към хората. Неоценима помощ ми оказа и моята близка приятелка Вергиния Мартева – смирен земен приемник на небесната обич.

Текстовете преди и след повествованието ни бяха дарени също от висшите духовни Учители и Х.

Книгата се посвещава на всички добри люде в България и по целия свят.

Васил Пекунов

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Васил Пекунов, автор, 2010

© Издателство „Изток-Запад“, 2010

ISBN 978-954-321-763-2

Поздрави на онези, дръзнали да се докоснат до недокосваното!

Поздрави на четящите, дръзнали да прочетат!

Поздрави на чуващите и виждащите, дръзнали да разберат!

Поздрави и на съмняващите се, защото всеки има изборите си!

Да се докосне, да прочете, да чуе и види или да се съмнява в написаното в тази книга.

Обичаме всички вас!

Молитва-призив

О, Господи, погледни ме!

Тук съм и смирено моля за Твоята искрена песен към мен. Погледни ме, прати ми музика от ритмите на любовта, прати ми пламъка от огъня на живота и ми изпрати милостта на очите Ти – най-добрите очи! Казват – необятен си, казват – в мравката си даже, казват, че си земя и небесен свод, чудото на природата и енигмата на висшето съзнание!

Но Ти си, Господи, в жуженето на пчелата, в зукането гърлено на гълъба, в молитвата, изтръгната от майчините сълзи, в синьото на очите на детенце, плакало след ужаса да бъде само. Ти си, Господи, в червеното на пулсиращото от сърцето ми, в раната от мъката по забубата на нематериалното и в силата на чувствата, преливащи в граала на душата. Ти си онова, което не усещаме с пипане, не пробиваме с мускули, не печелим с пари. Ти си в звънването на искрата, запалила красотата на утрото, на всяка любов и всяка усмивка. Моля Те, усмихай ни се винаги – тихо и смирено, както само Ти умееш, защото, не виждайки Те, ние сме способни само да те чувстваме. Тогава съществуваш.

Амин!

1.

Мъжът седеше смирено в ъгъла на огромния храм. Не биеше на очи нито с външния си вид, нито с облеклото си. Молеше се безмълвно, благодарейки на Христа за любовта му, добротата му, за милостта му. И за търпението му. Навремени молитвата сякаш заглъхваше и сетне прекъсваше някак от само себе си. Тогава побелелият мъж отместваше погледа си от иконата на Спасителя и наблюдаваше дългата опашка, която се виеше в късния следобеден час навърх Разпети петък. Хората чакаха, за да оставят имената на близките си, които да бъдат споменати в Опелото Христово. В този Божи храм тарифата за едно име бе определена на петдесет стотинки, но до десет имена закуп се плащаше два лева. Така пишеше на табелата пред жената, която приемаше листчетата с имената.

Опашката вървеше извънредно бавно.

Притихнал на стола си, беловласият мъж пак се молеше със склучени длани, но този път със склопени очи. Когато прогледна, видя същите хора пред себе си, пристъпили само няколко крачки. Вдясно от него бе табелата с ценоразписа, право отпред – голямата икона на Иисус, закрита от опашката само до главата му, така че молещият се можеше да потъва в прекрасните мъдри очи на Спасителя. Над голямата икона точно над портичката на олтара той виждаше чудесно и друга, по-малка икона, изобразяваща Тайната вечеря. Вляво от стола му двама свещенослужители раздаваха китки здравец на богомолците от друга опашка. Вярващите целуваха ръка на отците или благодаряха кой шепнешком, кой по-високо. Мнозина пускаха пари в специално поставената касичка. Повечето от онези, които целуваха ръка и пускаха пари, се провираха под пасхалната маса, а останалите я заобикаляха.

Беше сравнително тихо и сравнително почтително. Ако човек не обръщаше внимание на разнообразния звън на неизключените джиедеми и гръмогласните тук-там разговори, бе горе-долу почти почтително. И донякъде все пак благоговейно.

Белокосият мъж отново се молеше вгълбено. Молеше се за Божията благословия окончателно да припознае пътя си и да го обикне. Чувстваше, че най-после бе намерил пътя си, че бе поел вече по него. Цялото му същество бе преизпълнено и със светлата увереност, че бе обикнал пътя си. Ала неистово желяеше да го обича без капчица съмнение в душата си. Да го обича чисто и всеотдайно, както се обича правия, верния път. Неистово жадуваше да обича безрезервно пътя си оттук до сетния си дъх. И смирено благодареше за Господния отклик.

Не усети как младият мъж с изсветлялата брада приседна до него.

– И на мен ми е досадно – рече тихо непознатият, след като търпеливо го изчака да отвори очи и да го забележи току до себе си.

Молителят се вгледа внимателно в младежа. Сърцето му трепна болезнено, сви се за кратко, претупа набързо, сетне полеска запрелива от внезапно обхваналото го блаженство. Може би блаженството бе и причината да не се учуди ни най-малко, че чудесно разбра какво имаше предвид странникът. Не обърна внимание, че не се учуди.

– Не е необходимо да събират пари по определена тарифа – добави непознатият все така полугласно. – Можеха да оставят вярващите да пускат в касичките според повелята на душата си. И повече пари щяха да събират, истина ти казвам.

Възрастният кимна, без да откъсва взор от съседа си. Умът му работеше някак по-бавно, но съвършено съсредоточено и ясно. След секунди бистрият му ум просто отбеляза, че странникът не му е никак странен. След още миг-два вече знаеше кой е събеседникът му. Дори не се запита откъде знае. Знаеше. А сърцето му нито трепна болезнено, нито претупа.

Младият мъж му се усмихна. Усмивката му бе мека, кротка, но малко сякаш игрива в богатата си топлина. Мълчеше.

– Ето, това е – обади се след малко. – Случи се.

– Случи се... – продума беловласият.

– Животът обаче продължава – добави весело младият мъж.

– Да...

– Не е нужно да пишат имената – засмя се изведнъж, кимайки към опашката пред тях. – Аз знам имената на всинца ви. И за

какво са ви списъците? Всички вие, всички без изключение, всички до един имате нужда да ви споменават в литургиите.

Побелелият слушаше, а умът му кристално ясно съобразяваше кой му бе дал познанието за личността на събеседника му.

– Толкова ми е... приятно – рече спонтанно, поклони се с ръка на сърцето. – Аз съм Петър...

И жестът изглеждаше малко нещо абсурден при стеклите се обстоятелства, и тривиалните думи прозвучаха малко глуповато, и представянето бе напълно излишно, но въпреки това изпита усещането, че е постъпил така, както трябва и е редно.

– Добра среща, Петре – отвърна младежът, но не каза името си.

То нямаше и защо.

– Добре стори, Петре, че послуша жена си да дойдеш в храма – премести се още по-близо младият мъж. – Имаше нужда да поседиш тук, да попремислиш, да ми благодариш в молитвата си. Да, тръгна ти вече по пътя си, провидя го най-сетне, обикна го от все сърце. Нали? И уж си щастлив, уж стъпяш уверено, уж любовта ти е всеотдайна и беззаветна, ама все се оглеждаш я настрани, я през рамо назад да не би да си кривнал погрешно, да не би да си пообъркал малко от малко посоката. Сякаш край пътя ти има друг някакъв ориентир освен трепетът на сърцето ти, освен блаженството в сърцето ти!

Петър лекичко се попритисна до младежа, не отвори уста. Господ му беше свидетел, че в очите му нямаше никакво учудване.

– Сега като се прибереш, вече няма да се озърташ. А пътят ти ще се изправи, пътят ти дори ще се разшири, така че ще ти бъде още по-трудно да носиш задачите си. Ти, ти така поиска обаче.

Младият мъж се взря в очите на побелелия, кимна му.

– Слушай жена си, Петре. Виж как хубаво се получи днес при тебе. А Пилат не послуша своята и тръгна по страничен път.

Възрастният едва-едва настръхна.

– Много пъти съм се замислял – отрони.

– Да, ти помниш какво е написано. Жена му прати хора да му кажат да не ми прави нищо, защото насъне бе много пострадала за мене. Праведник ме бе нарекла пред мъжа си, но той не я послуша. Уми си ръцете, мислейки си, че така няма да слезе от пътя си. Заяви пред народа, че е невинен за кръвта ми, нарече

ме и той праведник, предупреди ги те да му мислят. Схващаш ли колко беше нелепо?

Петър пое дъх.

– Не става тя с умиване на ръцете. А жена му го предупреди... Той пък предупреди тях да му мислят, но те също като него не помислиха добре. Не добре, изобщо не размислиха. Оставиха се първосвещениците и старците да ги надумат. Ама нали и водачите им са част от същия народ. Истина ти казвам, онзи народ никак не размисли, а веднага закрепва кръвта ми да бъде върху тях и върху чедата им. Нека, рекоха, нека да бъде. А толкова им приказвах за молитвите, напътствах ги как и за какво да се молят, предупреждавах ги каква мощ, каква страст, каква съдбовност се крият зад думите „нека“ и „да бъде“. Кратки думи, страшна сила. Предупреждавах ги, че такива думи могат да носят неземна благодат, но и да се превръщат в див, в ужасен звяр. Е, така решиха.

Младият мъж прегърна топло съседа си, продължи да шепне в ухото му:

– И Юда не помисли, и той пропадна. Ти обаче не смятай, че нямаше да се изпълни предвиденото за изпълнение. Щеше. Ала и Пилат, и Юда, и онзи народ щяха да имат съвсем друга съдба. И колцина още люде, и колцина още народи.

– Как щеше да се изпълни?

Петър, побелелият възрастен мъж, се чу как задава въпроса и едва тогава осъзна, че го е задал.

– Няма как сега да ти обясня, но всичко щеше да се изпълни.

– Младежът свали полека ръката си. – Отецът ни винаги има начини, винаги намира пътища да изпълни предназначенията си... Я виж! – посочи с глава към свещениците, раздаващи здравеца.

Млада майка държеше момиченце на ръце и изчакваше прислужника, който бе донесъл на единия от отците още здравец. Детето бе красиво като фея, с руси косици и огромни светли очи. Не беше на повече от три-четири годинки, ала очите му гледаха някак неестествено умно, будно, съобразително – по нищо не се различаваха от очите на някои от възрастните. Момиченцето следеше внимателно как прислужникът прехвърли останалите няколко китки по дъното на предишния кашон в новия препълнен със здравец кашон от банани, как ловко го постави, та да е удобно на отца да раздава, как кимна и бързо се измъкна между хората, без да пречи на никого. Свещенослужителят подаде кит-

ка здравец на майката. Детето почака още мъничко, докато тя целуне ръката на отеча, и чак тогава я побутна по рамото, като ѝ посочи касичката с парите и иконата до нея. Майката не разбира веднага. Дъщеричката търпеливо се наведе през ръката на майка си, изпъна се надолу и почти докосна с пръстче касичката. Сетне едва-едва се извърна и целуна нежно иконата. Майка ѝ я подхвана и с другата си ръка, за да не падне, нагласи я добре, извади пари, пусна ги в процепа. Детето не промени израза на лицето си, очите му продължаваха да наблюдават всичко наоколо все така умно, зорко, без учудване, без възторг, без страх...

– Красиво – продума възхитен младият мъж.

Петър тихо въздъхна.

– Сега върви! – стисна лакътя му младежът. – Прибери се, запиши всичко. Дотогава ще си дошъл на себе си. Опиши всичко. Какво чу и видя тук, какво усети – всичко. И отсега нататък описвай всичко, каквото чуеш и разбереш за мен. И каквото видиш. Не се страхувай. Намини в този храм, когато почувстваш вътрешен подтик пак да ме срещнеш – аз ще съм ти го дал. Тогава вече ще си приел напълно чудото и ще си готов да поговорим. А може би ще си готов и да ме последваш. Върви, върви сега!

Възрастният се изправи, засуети се, попипа лицето си, пригладя бялата си брада, погледна смирено надолу.

– Благодаря – рече тихо и се прекръсти.

Младият кимна.

– Помилуй, Господи – пошепна Петър и пак се прекръсти.

– Така да бъде! Благословен да си!

Христос се взираше в очите му и ласкаво му се усмихваше от стола си. Внезапно протегна благословилата го длан, хвана го за ръката.

– Излез навън и търпеливо си запали свещите – заговори кротко. – Те ще угаснат, ти пак ги запали. И не вземай присърце ругатните и мръсотиите. Несъвършени сте хората, слаби сте – често не знаете какво думате и вършите. Ама ти нали току-що за това ме молеше – да ти дам силата да приемаш, силата да се смиляваш и смиряваш, за да носиш прошката винаги в сърцето си! И ми благодареше, понеже вече я усещаш прошката, носиш я, в сърцето ти е вече тя. Хайде, върви!

Господ пусна ръката на човека. Ръката гореше. Петър отмести очи от ясения топъл взор на Христа, прекръсти се с изтръпнали пръсти и бавно пое към изхода.